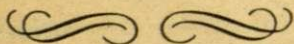

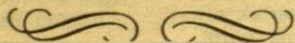
Gyula Gyula:

Én fedeztem fel egyik legkedvesebb cimborámat és komédiás társamat, Kabos Gyulát. A nagyváradi színház nagyon jól ment akkoriban. Minden este kasszát csináltunk. Ezért a direktor ehatározta, hogy kibővíti a társulatot. „Elkelne itt még egy komikus színész — mondta. — Szólj, ha tudsz valakit.” Kabosról még csak annyit hallottam, hogy Szabadkán játszik, ördögösen táncol, és a legszárazabb szegénységben él. Mégis ő jutott eszembe. És Gyula pár nap múlva megérkezett Nagyváradra. Hálából mindjárt összecsókol, s beköltözött a lakásomba. De azt is mondhatnám, hogy az ágyamba — mivel több fekhely nem volt a szobában. Így aztán jól összemehedhettünk. Gyula csakhamar a társulat kedvence lett. Külsőleg olyan vézna és szomorú volt, mintha a kabátjával együtt őt magát is föl lehetne akasztani a fogasra. A feje, ahogy félrehajította, mindig bocsánatot kért. Motyogva beszélt, szavát is alig értettük. De a kedélye csupa elevenség. Mindig ő eszelte ki a legpokolibb tréfákat.

Egyik este jutalomjátékot rendeztek a tisztetemre. Ezeket az előadásokat *jutalék* játékoknak is nevezhetném. Ilyenkor az ünnepelt színész az évad legsikeresebb szerepében lépett fel, s a bevétel jó része őt illette meg. A közönség pedig, ha máskor se, most még kevésbé kímélte a tenyerét. De az én estémnél túlbuzgó is volt a lelkesedésben. Egyszerűen nem akarta elhagyni a színházat. Előadás után kimentem a függöny elé, meghajoltam, újra visszahívtam. Senki sem állt fel a helyéről. Mintha a közönséget nem is a lelkesedés cövekelte volna le, hanem a kíváncsiság, hogy meddig bírom? Mikor kap merevgörcsöt a derekam? A technikai személyzet pedig már unta az áldatlan sikert, haza akart menni. Egyszer csak, talán a huszadik retour után, odalép hozzám Kabos Gyula. „Ne hajlong itt, mint egy lakáj — mondta —, hanem menj ki, és mondj valamit!” Izzadtan néztem Gyulára. Nem értek én a rögtönzéshez, sohasem értettem. Gyulának ekkor remek ötlete támadt: „Ne izgulj — biztatott. — A háttérből majd sügök neked...” Azzal egyszerűen visszalökött a közönség elé. S már hallottam is Kabos rekedt hangját a függöny mögül: „Nagyérdemű közönség!” Én meg jó hangosan utána mondtam a szöveget: „Nagyérdemű közönség! Egy tiszteletteljes kérésem lenne önökhöz. Nagyon szépen kérem, hogy...” De csak a mondat közepéig jutottam el. Mert Gyula barátom így folytatta: „...menjenek már a...” S hogy mi

történt aztán, nem tudom. Ijedtemben ugyanis meg se tudtam mukkanni többé... Azt hiszem, akkor haragudtam a legtovább Gyulára. Legálább két óra hosszat nem álltam szóba vele...!!

Nők Lapja
1972 feb. 26